

RUDKOVA ZMENA

Každé ráno to isté. „Zasa do tej školy!“ prebehlo Rudkovi v hlave. Rudko síce nebol záškolák, ale do školy sa mu chodiť nechcelo. Zdalo sa mu zbytočné, veď čítať už vedel, písať a počítať tiež. Nevidel dôvod, prečo každé ráno vstávať a potom sedieť v lavici celé dopoludnie. „Keby som si tak mohol vymeniť aspoň jeden deň s otcom,“ pomyslel si Rudko. To by bola možno väčšia zábava, nikto by ma neskúšal, nemusel by som cvičiť, ale len sadnúť si pred počítač, to by sa mi páčilo viac.

Jeho myšlienky prerušil otec: „Vstávaj, ide sa do školy!“

Rudko si občas rád vymýšľal výhovorky, len aby nemusel robiť to, čo bolo potrebné. A ani tentoraz tomu nebolo inak.

„Čo tak predĺžiť si víkend. To nie je zlý nápad,“ preblesklo Rudkovi v hlave. „Dospelí si môžu urobiť dovolenku kedy chcú a my školáci, len keď sú prázdniny. Skúsím to nejak vymyslieť.“

„Ale ja nemôžem vstať, bolí ma brucho,“ ozvalo sa nespomelo z Rudkovej izby.

Otec bol práve v kuchyni a pripravoval raňajky. Keď to počul vybral sa za Rudkom do izby. Prešiel dlhou chodbou, na konci ktorej bola Rudkova izba. Otvoril pootvorené dvere, podišiel k posteli, ktorá bola oproti oknu. Izba pôsobila veľmi jednoducho a útulne, len ten neporiadok v nej vyzeral odstrašujúco. Bolo síce ešte prítmie, ale videl, že Rudko leží v posteli. Otec zasvietil nočnú lampu, pozrel na Rudka, ale nevyzeral, že by mu niečo bolo. Tušil, že to bude zas len nejaká jeho výhovorka. Otec si preto z toho veľké starosti nerobil, no snažil sa zakryť, že ho odhalil. So smutným výrazom tváre poznamenal: „Môže to byť nejaká viróza, tak bude lepšie, ak dnes ostaneš doma a zajtra uvidíme, ako sa budeš cítiť. To je ale veľká škoda, Rudko, že práve dnes sa necítiš dobre, mal som pre teba jedno skvelé prekvapenie. Kúpil som lístky na zápas, na ktorý sme chceli ísť spoločne. Pamätáš si?“ Rudko ostal ticho, lebo vedel, že si za to môže sám. „Tak ti treba Rudo, nemal si si vymýšľať a klamať,“ ozvalo sa svedomie. „Som to ja ale blbec, namiesto skvelého zážitku zo zápasu, ostanem v tejto posteli,“ pomyslel si Rudko. S otcom sa dohodli, že bude oddychovať a poctivo ležať. Voľky-nevoľky Rudko ostal doma a otec išiel zasa do práce k svojim počítačom. Po odchode otca Rudko znova zaspal.

Cestu, ktorú otec každý deň absolvoval pešo mal veľmi rád, priam ju zbožňoval. Prechádzal cez nádherný park bez uponáhľaných áut, stresu a bežného mestského ruchu. Bola to pre neho antistresová cesta do práce, kde ho čaká kopa papierov, nešťastný šéf, lebo s prácou meškajú ...

Jesenné rána, šuchot padajúceho lístia, krásne zafarbené stromy javora, gaštana, lipy, boli tie, ktoré v ňom vyvolávali neskutočný pokoj a pohodu. Bol to čas, ktorý mohol stráviť sám so sebou, so svojimi myšlienkami.

Dnes, keď si takto vykračoval do práce, jeho hlavu zamestnal syn Rudko. „Prečo si stále hľadá nejaké dôvody, aby nemusel ísť do školy? Keby som sa mohol aspoň na jeden deň s Rudkom vymeniť,“ pomyslel si otec.

Ani jeden z nich netušil, že si obidvaja potajme želali to isté – výmenu.

Želania majú silnú moc. Na druhý deň ráno sa každý zobudil vo svojej posteli, ale trochu inak. Rudkove pyžamo mu bolo zrazu malé a praskalo vo švíkoch. Otec sa zasa cítil ako „strašiak v maku“, všetko mu bolo veľké a padalo z neho. Udivene pozeral na seba a nerozumel, čo sa stalo. Už aj zabudol, čo si včera želal.

Rudko sa snažil vstať z postele a v tej chvíli mu napadlo: „Splnilo sa mi moje želanie?“ Neskôr, keď to rozdýchal, vžil sa do role otca: „To je paráda, nejdem do školy, ale do práce!“

S otcom sa stretli na chodbe, pozerali sa na seba a cítili, že tu niečo nie je v poriadku.

„Ty si ja a ja som ty,“ povedal Rudko.

„Vyzerá to tak, že dnes pôjdeš do školy namiesto mňa, môže byť?“ spýtal sa Rudko otca.

„Prečo nie, veď ja som do školy chodil vždy rád.“ odpovedal otec.

Vymenili si šatník, prichystali si každý svoje veci. Rudko si vytiahol z otcovej skrine oblek, ktorý videl na otcovi, keď chodil do práce, pekne sa učesal, už len nejakú tú tašku a mohol ísť.

Otec sa obliekol, ako už dávno nie. Rifle, tričko, bundu a tenisky. Školskú tašku naplnil knihami a desiatou. Vyzeralo to, že mal všetko.

Doma si ešte navzájom vymenili informácie, ako to funguje v škole a v práci. Pri odchode z domu sa pozdravili a išli každý svojou cestou.

Cesta do práce nebola pre Rudka vôbec zaujímavá. Šiel sám cez park, ktorý bol pre neho nezáživný a nudný. Po krátkej prechádzke stál pred budovou, v ktorej otec pracoval. Vošiel dnu a hneď pochopil, že to bude rušný deň, plný nečakaných udalostí. Podľa otcových strohých inštrukcií našiel jeho kanceláriu. Pred dverami ho už čakalo kopec ľudí, všetci od neho čosi chceli, ale Rudko na nich len nechápavo pozeral. Vošiel dnu a na stole zasa kopa papierov, ktoré zrejme bolo potrebné vybaviť. Medzitým ešte aj telefonáty, ktorým len ťažko rozumel a zdalo sa mu, že všetkého ma plnú hlavu. Sadol na otcovu stoličku a povzdychol si: „Je toho na mňa priveľa, do čoho som sa to len namočil?!“

Neostávalo mu nič iné, ako z toho cudzieho a pre neho komplikovaného sveta utiecť.

Pre otca zasa bola cesta do školy o niečo veselšia. Stretával Rudkových spolužiakov, ktorým pri rozhovore trochu nerozumel. Slovník, ktorý používali bol pre neho veľkou neznámou. Cítil sa medzi nimi ako z inej planéty. Naozaj nebolo jednoduché zorientovať sa v prostredí, kde otec a aj Rudko trávili dosť času. Ani jeden z nich netušil, že to môže byť také ťažké.

Škola, do ktorej kedysi chodil aj Rudkov otec sa veľmi nezmenila. Vyzerala podobne, ako si ju pamätal zo svojho detstva, no učebne boli o čosi modernejšie.

Otec vošiel do triedy, sadol si na Rudkovu stoličku a o chvíľu začala prvá hodina slovenčiny. Slovenčina nebola jeho silná stránka, ale pomyslel si: „Hádam to nejako dám.“ Cítil sa trochu neistý a mal aj obavy. Skúšanie vybraných slov neminulo ani jeho. Keď ho pani učiteľka vyvolala, zostal nemilo prekvapený.

„Vybrané slová po r mi povie Rudko,“ vyhlásila učiteľka.

Otec nesmelo vstal, srdce mu bilo až v hlave, hrdlo mu zovrelo a nedokázal vydať ani hlások. Od pani učiteľky dostal napomenutie, nech sa to viackrát nestane.

„Ešte, že tak,“ pomyslel si otec. Bola by to hanba, keby prišiel domov s päťkou v žiackej knižke hneď v prvý deň.

Aj ďalšie hodiny, ako matematika, čítanie, prírodoveda, dopadli skoro rovnako a neboli ani trochu jednoduché. Nové metódy, nové učivo, zložité úlohy, to všetko bolo na otca priveľa. Bol celkom rád, že mu vyučovanie pomaly končí.

Po vyučovaní sa ponáhlal, aby bol čím skôr doma. Tešil sa na to, že bude mať pokoj, ticho a žiadne stresy z písomiek a zo skúšania.

„Je toho na mňa priveľa, za mojich čias to bolo celkom inak,“ priznal si otec.

Buch, ozvalo sa v dome. Buchnutie vchodových dverí, keď prišiel otec z práce, zobudilo aj Rudka. Rudko sa strhol, vyskočil z postele a nevedel čo sa robí. Chvíľu mu trvalo, kým sa spamätal a prišiel na to, že to bol len dramatický sen. Pocítil neskutočnú úľavu. V duchu ďakoval, že je tým, kým je a nie niekým iným – dospelým. Pochopil, že škola nie je strašiak, ale je na to, aby sa dobre pripravil na vysnívané povolanie.

„Pracovať poctivo a nebrať si dovolenku, kedy sa mi chce, to bude moje heslo!“ povedal si Rudko. Potom sa otcovi priznal, že klamal a vymýšľal si a sľúbil mu, že sa to už nezopakuje. S úsmevom na tvári mu vyrozprával svoj sen. Spoločne sa na tom pobavili a každý si s toho zobral ponaučenie. Všetko zlé je na niečo dobré.